

LA REGULACIÓ DEL PREU DEL LLOGUER DEL PARLAMENT I EL PROBLEMA DE L'HABITATGE A CATALUNYA

El 9 de setembre el Parlament català va aprovar, finalment, una llei de regulació del preu dels lloguers a Catalunya, presentada com a ILP pel sindicat de llogaters. Una llei, però, que el Consell de Garanties Estatutàries ha definit d'inconstitucional, ja que la Generalitat no té competències en aquest afer perquè depèn del Govern espanyol. I a més a més, aquesta llei, que ha mantingut tants dies entretinguts als diputats amb la seva discussió, encara no és vigent perquè, hores d'ara no s'ha publicat al DOGC, diari oficial de la Generalitat de Catalunya.

En regla general, la llei aprovada impedeix que a la majoria dels nous contractes s'augmenti el preu, llevat d'un petit percentatge dels propietaris que tinguin una renda inferior a 2.000 euros mensuals. Els futurs contractes estan obligats a ajustar-se a l'índex de preus de la Generalitat. En canvi, no tracta de baixar molts dels preus abusius que hi ha al mercat que fan que molta gent no pugui pagar-los. Tampoc parla d'augmentar els habitatges de protecció social que, per vergonya barcelonina, només són d'un 1'5%, a diferència de ciutats com Berlín, París o Amsterdam que representen un 20% i a Viena un 26%.

Ajuda aquesta llei a resoldre el greu problema d'habitatge que hi ha a Catalunya? Són justos, ara, els elevats preus de lloguer que estan molt per sobre dels salaris i que fan

que molts joves sense feina i moltes famílies sense recursos no puguin accedir a un habitatge digne? És evident que aquesta llei no aborda el greu problema social de l'habitatge, desbordat encara més a partir de les dues darreres crisis, la del 2008 i la pandèmica actual. Així tenim que només el

2019 van ser desnonades a Catalunya 12.446 famílies, en la immensa majoria per no poder pagar el lloguer. Molts d'aquests habitatges han anat a parar en mans dels bancs. Les entitats bancàries posseeixen el 70% dels pisos buits que hi ha a Catalunya, mentre que els grans propietaris tenen el 10%, l'administració pública el 6% i els petits propietaris un 5%. En total sumen 57.941 pisos buits.

El problema de l'habitatge es va agreujar als anys '80 amb la llei socialista del ministre Boyer, que va permetre pujar el preu dels lloguers lliurement, fet que feu que en les dècades següents, milers de barcelonins haguessin d'abandonar la ciutat i, alhora, molts d'altres es van veure obligats, indirectament,

a comprar un pis ja que la hipoteca era més barata que el lloguer.

Paradoxalment, a l'estat espanyol a hores d'ara, és superior el nombre de propietaris al de llogaters, al contrari que la major part de països europeus. La desigualtat i la injustícia social es veuen cada cop més agreujades en el sí de les classes populars i, sobretot, en les noves generacions precaritzades, sense feina i sense possibilitats de millora en l'actual crisi pandèmica, i a qui l'accés a l'habitatge és fa pràcticament impossible.

Davant aquesta emergència social seran capaces les administracions i la classe política de prendre mesures com per exemple posar en disposició de lloguer social tots els pisos buits de les entitats bancàries i dels grans propietaris? I també de tenir en compte, alhora de fixar el preu del lloguer, les rendes dels nous llogaters? Sinó és així, la solució pel moment, és l'okupació social i la desobediència. L'habitatge és una necessitat humana a la que ha de tenir accés tothom, sense excepció, més enllà del status social. I per tant hauria d'estar exempt de tot negoci i especulació que el sistema capitalista permet.

Amb aquesta nova llei aprovada no n'hi ha ni per començar, serà que diuen que ja gaire bé tots hem esdevingut classe mitjana, benestant i, fins i tot, burgesos? Així ens va!!